

„To mám,“ súhlasne prikývla Hulda, „lenže tento je špeciálny. Veľký Pabbie mi ho daroval, keď ťa k nám priviedol. Pripomína mi deň, keď si sa stal mojím synom!“

Kristoff sa zamyslel. Hulda bola skvelá mama. Vďaka nej on ani Sven nikdy nepoznali strach a samotu. Za to, čím je, vďačí práve jej. A ako sa zdá, nadišiel čas, aby jej to oplatil.

„Dá sa to nejako opraviť?“ opýtal sa.
„Áno, kryštály môžu znovu získať jas z polárnej žiary. Pabbie vie, ako sa to robí, ale nie som si istá, či sa vráti včas, aby nám to povedal.“

„Pokúsime sa so Svenom niečo vymyslieť. Predsa nenecháme taký nádherný kryštál vyhasnúť,“ vyhlásil Kristoff.

„Ty môj chlapček!“ usmiala sa Hulda. „Musíme sa však poponáhľať, pretože polárna žiara o pár dní zmizne,“ dodala.

„Vyrážime hneď zajtra ráno,“ riekol Kristoff a išiel sa pripraviť na cestu.

